

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa D. D.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa D.D. przeciwko P. S.A. w W. o przywrócenie do pracy, na skutek apelacji pozwanej zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, którym przywrócono powoda do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, w całości i powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania za obie instancje.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnione jest wymogiem, jednolitości orzecznictwa i stanowiska wymiaru sprawiedliwości w przedmiocie

stosowania i rozumienia treści art. 30 § 4 k.p., ale również równym traktowaniem stron stosunku pracy przez uniemożliwienie pracodawcy, zwłaszcza w okresach restrukturyzacji, dowolnego formułowania przyczyn wypowiedzenia i takowego też doboru pracowników do zwolnienia. Ponadto skarżący podniósł, że nie bez znaczenia pozostaje też to, że zaskarżone orzeczenie pomija oczywiste okoliczności sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnia koniecznością jednolitości orzecznictwa i stanowiska wymiaru sprawiedliwości w przedmiocie stosowania i rozumienia art. 30 § 4 k.p. i równym traktowaniem stron stosunku pracy. Nie wskazuje zatem bezpośrednio żadnej z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z podanych motywów nie wynika w szczególności oparcie wniosku o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub

prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Zauważyć należy, że podniesiona potrzeba wykładni ma charakter pozorny. W istocie rzeczy skarżący kwestionuje dokonaną w sprawie ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie podlega kontroli kasacyjnej. Ustalenia faktyczne w sprawie byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).